

DOOR HET OOG VAN DE KENNER

Kunstkenners
**Alexander en Anne
van Grevenstein**

belichten om beurten
elke week een kunst-
werk met Limburgse
'roots'.

OVER HAN VAN WETERING GESPROKEN |

Twee beelden die Han van Wetering maakte in Maastricht, leidden tot discussie. De carnavalsgroep op het Vrijthof en het beeld voor het politiebureau maakten de tongen los.

Geen begrip voor vette kleuren

Dat de meeste mensen zich anders kunnen voordoen dan ze zijn, is bekend. Het meer willen zijn dan men eigenlijk kan waarmaken, is een algemeen menselijke eigenschap, maar met name de specialiteit van bestuurders en hoogwaardigheidsbekleders. Menig kunstenaar heeft er de spot mee willen drijven en we beschikken over het fenomeen carnaval om aan eenieder de gelegenheid te geven de ander even op zijn plaats te zetten. Soms gaan ze samen. De maskerades, die James Ensor zo vaak op het doek zet, zijn daar een mooi voorbeeld van. Hij neemt mensen maar weinig serieus, maar ook de kunst moet het ontgelden. Hij heeft zich daarmee op glad ijs begeven, omdat in de kunst eigenlijk geen plaats is voor al te veel relativering en voor de grap en grol al helemaal niet. De kunst heeft altijd zijn zondagse pak aan, want wordt anders niet aanvaard. Talloze kunstenaars zijn in de verdom-

Han van Wetering bij het Zaate Herremeniekes-beeld. foto Frits Widdershoven

hoek geraakt, omwille van hun slechte manieren, hun geringe interesse in schoonheid en arcadische wensdromen. Kunstenaars die hun goedlachse kant durven te tonen, kunnen het schudden. In eigen omgeving is Han van Wetering hiervan zo'n voorbeeld. Volstrekt op zichzelf opererend, heeft hij door les te geven het hoofd boven water weten te houden. Enkele grotere publieke opdrachten zijn erdoorheen geglipt en een enkeling werpt zich op als verzamelaar van zijn

werk. Zijn Magnum Opus bestaat uit de carnavalsgroep op het Maastrichtse Vrijthof en het beeld voor het politiebureau niet ver daar vandaan. Beide opdrachten zijn niet zonder misverstand tot stand gekomen en niet zonder eindeloos heen en weer gepalaver uitgevoerd. Noch de gemeente, noch de politie kon destijds de handen op elkaar krijgen voor een mensbeeld dat meer met hel en vagevuur dan met hemel en paradijs van doen heeft. Was de spot bovendien gericht aan

hun adres, was de vraag. In dit geval is het misverstand waarschijnlijk mede ontstaan door het feit dat de kolder op een zo technisch hoogwaardige en kostbare wijze tot stand komt. Beide voorbeelden zijn in brons gegoten en voor altijd gemaakt, maar in hun verschijningsvorm benadrukken ze eerder de wispelturigheid en de minder fraaie kanten van ons allen. Het brons staat voor degelijkheid en traditie. Degene die betaalt, krijgt waar voor zijn geld, maar dat de beeldengroep op het Vrijthof beschilderd zou worden, werd gezien als een groot minpunt. Men kon immers niet meer zien dat er brons onder zat. De vette felle kleuren en het platte folkloristische uiterlijk maakten het er niet beter op. Dat de beeldengroep getuigt van een enorme affiniteit met carnaval, deed er niet toe. Dat hij zijn hele ziel en zaligheid in de beeldengroep had gelegd, evenmin. Dat hij er geld op toe legde, ook niet. Aan opdrachtgevers is niets menselijks vreemd, maar gelukkig aan kunstenaars evenmin.

ALEXANDER VAN GREVENSTEIN